

Έλενα Γκίκα – Πετρουλάκη: συνέντευξη στην Μαρία Τσακίρη

February 06, 2019 [ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ](#)

Συγγραφέας του βιβλίου «Καθρέφτες και είδωλα» – Εκδόσεις «Ψυχογιός»

*Κλεφτές ματιές στις ιστορίες αληθινών γυναικών, που η ζωή τις ανάγκασε να «αντιμετωπίσουν» η κάθε μία ξεχωριστά το είδωλό της στον καθρέφτη, μας καλεί να ρίξουμε μέσα από το πρώτο της μυθιστόρημα η Έλενα Γκίκα – Πετρουλάκη. Πρόκειται για ένα βιβλίο, που όπως λέει στο **Vivlio-life** η συγγραφέας, ακροβατεί μεταξύ μυθοπλασίας και ρεαλισμού. Για μια ιστορία που πραγματεύεται θλιβερά κεφάλαια της σημερινής κοινωνίας, όπως είναι η ψυχική και σωματική κακοποίηση, η βία, η εξαπάτηση, η σκληρή και άδικη μεταχείριση. Ίσως στο πρόσωπο της Στέλλας που είναι η βασική πρωταγωνίστρια αλλά και στο πρόσωπο της Μάρως ή της Μαρίνας ή της Κατερίνας οι αναγνώστες αναγνωρίσουν τον εαυτό τους και ίσως μέσα από τις ιστορίες και τους διαλόγους αυτών των γυναικών καταφέρουν και εκείνοι να αναμετρηθούν με το δικό τους είδωλο στον καθρέφτη!*

«Μέσα από το κελί της η Στέλλα αφηγείται...» ξεκινά το οπισθόφυλλο του βιβλίου σας και ήταν αρκετές αυτές οι οκτώ λέξεις για να αισθανθώ την ανάγκη να το διαβάσω. Μιλήστε μας για τη Στέλλα...

Η Στέλλα που γνωρίζουμε στη φυλακή είναι μια γυναίκα που έχει κατατροπώσει τους δαίμονές της. Έχει ήδη αναμετρηθεί με τους εφιάλτες της και με τον ίδιο της το θυμό και έχει νικήσει. Η αφήγησή της και η αναδρομή στα γεγονότα που την οδήγησαν σε αυτό το σημείο, αποκαλύπτουν τη δύσκολη πορεία που προηγήθηκε. Η ζωή της χτίστηκε πάνω σε ένα έγκλημα, σε μια θυσία και σε ένα ψέμα. Πάνω σε μια βαριά ενοχή, που τελικά λειτουργεί σαν ηθική επιταγή και αίσθηση καθήκοντος. Μια ενοχή που σχεδόν καταναγκαστικά την υποχρεώνει να διεκδικήσει μια καλύτερη ζωή. Την ωθεί να ξεπεράσει τον εαυτό της, να υπερβεί τους περιορισμούς και τα εμπόδια που έβαλε μπροστά της η μοίρα και να σταθεί αντάξια των προσδοκιών της μητέρας της που παίζει καθοριστικό ρόλο στη ζωή της. Η Στέλλα στα νεανικά της χρόνια πάλεψε σκληρά. Δούλεψε, προσπάθησε, έσφιξε τα δόντια και έβαλε στην άκρη τις ανάγκες και τις επιθυμίες που δικαιωματικά θα είχε μια γυναίκα στην ηλικία της. Κι όταν κάποια στιγμή τόλμησε να ονειρευτεί, να ελπίσει, να διεκδικήσει την προσωπική της ευτυχία, ήρθε αντιμέτωπη με τη ζωή που όπως λέει και η ίδια, δεν μένει ποτέ απλήρωτη. Στην κορύφωση του προσωπικού της δράματος, κλήθηκε να αποφασίσει και να αποδείξει αποκλειστικά στον εαυτό της και σε κανέναν άλλον, ποια τελικά είναι, πληρώνοντας ένα τεράστιο τίμημα.

Προχωρώντας την ανάγνωση, εκτός του ότι δημιουργώ εικόνες με τη Στέλλα στη φυλακή μου δημιουργείται και η εντύπωση πως μέσα σ' αυτό το μυθιστόρημα εκτός από μυθοπλασία υπάρχει και μια δραματική αληθινή ιστορία. Είναι έτσι;

Πράγματι, υπάρχουν κομμάτια από αληθινές ιστορίες. Και δεν αναφέρομαι μόνο στην ιστορία της Στέλλας, αλλά και στην ιστορία της Κατερίνας, της Μάρως, της Μαρίνας. Κλεφτές ματιές στις ιστορίες αληθινών γυναικών που υπέστησαν βία, εκμετάλλευση και άδικη ή σκληρή μεταχείριση. Γυναίκες που υπέστησαν ψυχική ή σωματική κακοποίηση, που έπεσαν θύματα εξαπάτησης, που χρειάστηκε να αγωνιστούν για να επιβιώσουν. Κάποιοι απ' αυτές, οι πλέον αξιοθαύμαστες, κατάφεραν να υψώσουν το ανάστημά τους και να ορθοποδήσουν, όχι μόνο πρακτικά, αλλά και ψυχικά. Με αξιοπρέπεια και ήθος. Είχα την τύχη να γνωρίσω τέτοιες γυναίκες και να πάρω δύναμη και έμπνευση από το παράδειγμά τους.

Επιλέξατε το πρώτο πρόσωπο για τη συγγραφή του μυθιστορημάτος σας. Πιστεύετε πως αγγίζει πιο πολύ τον αναγνώστη; Είναι πιο εύκολο να του μιλάτε ως Στέλλα;

Θα ήθελα να πιστεύω πως η Στέλλα είναι που μιλάει μέσα από μένα. Είναι η φωνή της κάθε γυναίκας που έχει την ανάγκη να εξομολογηθεί, να μοιραστεί την προσωπική της ιστορία. «*Ιερό και Μέκκα, το χθες που κρύβει μια γυναίκα*», όπως λέει και ο στίχος του **Θάνου Παπανικολάου**. Ένα τέτοιο Ιερό, ένιωθα πως δεν θα μπορούσε να ανοίξει τις πόρτες του μέσα από την αφήγηση ενός τρίτου. Έπρεπε να είναι προσωπικό. Όσον αφορά το αν μου είναι πιο εύκολο, νομίζω πως όχι. Υπήρξαν στιγμές που η αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο με ταύτισε τόσο με τη Στέλλα και τα σκληρά γεγονότα που σημάδεψαν τη ζωή της, που ένιωθα καταρρακωμένη, ένιωθα την ανάγκη να απομακρυνθώ για να ανακτήσω τις δυνάμεις μου.

Η Μάρω είναι η συγκρατούμενή της και ο άνθρωπος που αποφασίζει να της ανοίξει την καρδιά της. Με ποια χαρακτηριστικά δομήσατε τον χαρακτήρα της δευτεραγωνίστριάς σας;

Όπως λέει και η ίδια η Στέλλα, το γεγονός πως ανοίγει την καρδιά της σε μια κατάδικο, και όχι σε έναν ιερέα ή σε έναν ψυχοθεραπευτή, σε τίποτα δεν μειώνει τη λυτρωτική επίδραση που έχει η εξομολόγησή της. Η Μάρω, δεν έχει πλέον καμία ανάγκη ή πρόθεση να κρίνει τις πράξεις της Στέλλας. Αντίθετα, μέσα από την συγκατοίκησή τους στο ίδιο κελί, έχει μάθει να τη σέβεται και να την εκτιμά. Αρπάζεται από την ποιότητα της Στέλλας ελπίζοντας πως μέσα από εκείνη θα νιώσει και η ίδια καλύτερη. Ωστόσο, η προσωπική της περιπέτεια, η καταδίκη της και στη συνέχεια η ζωή στη φυλακή, την έχουν μάθει να προβάλλει μια αδιάφορη ανοχή σε όσα συμβαίνουν. Αυτή είναι η άμυνά της. Ξέρει πως το να είναι ευαίσθητη ή ευσυγκίνητη, είναι μια πολυτέλεια που δεν της επιτρέπεται και γι' αυτό φέρεται ανάλογα. Κάτω απ' αυτήν την φαινομενική «άνεση» όμως, υποφέρει, αγωνιά, φοβάται για το αύριο. Κάποια στιγμή εκδηλώνει με αγανάκτηση το παράπονό της για την εύκολη κριτική που επιφυλάσσει η κοινωνία για γυναίκες σαν εκείνη. Αλλά όλα αυτά προσπαθεί να τα χαλιναγωγήσει. Να τα δαμάσει και να τα καταπνίξει για να μην πνιγεί η ίδια κάτω από το βάρος τους. Η Μάρω δεν είναι πλάσμα της φαντασίας μου. Είναι το σκιαγράφημα αληθινών γυναικών που βίωσαν ανάλογες εμπειρίες και μου έκαναν την τιμή να τις μοιραστούν μαζί μου.

Έχει κάποια από αυτές τις δυο γυναίκες χαρακτηριστικά δικά σας ή κάποιας προσωπικότητας που επηρέασε τη ζωή σας;

Η απάντηση είναι θετική και στις δύο περιπτώσεις. Η Στέλλα και η Μάρω έχουν χαρακτηριστικά και βιώματα τόσο δικά μου όσο και γυναικών που έχω γνωρίσει. Όπως σωστά επισημάνετε κι εσείς, το «**Καθρέφτες και Είδωλα**» ακροβατεί μεταξύ

μυθοπλασίας και ρεαλισμού. Σε κάποια σημεία μάλιστα οι δυο τους μοιράζονται στοιχεία της προσωπικότητας και της ιστορίας της ίδιας γυναίκας.

Ενδοοικογενειακή βία. Είναι ίσως ένας ευρύτερος τίτλος που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει το μυθιστόρημά σας. Είναι και ο λόγος που γράψατε αυτό το βιβλίο;

Είναι σίγουρα ένας από τους κυριότερους λόγους. Η βία στους κόλπους της οικογένειας δυστυχώς εμφανίζεται πολύ συχνότερα απ' όσο θα θέλαμε να πιστεύουμε. Στην ανθρώπινη κοινωνία, όλοι έχουμε υποχρέωση να μην συμπεριφερόμαστε βίαια. Γιατί το αντίθετο φυσικά θα απειλούσε την επιβίωσή μας ως είδος. Αυτή η υποχρέωση ωστόσο παίρνει διαφορετικές διαστάσεις όταν αφορά στα μέλη μιας οικογένειας. Αποκτά διάσταση θετικού καθήκοντος. Θεωρητικά η οικογένειά μας, όχι μόνο οφείλει να απέχει από βίαιες εκδηλώσεις αλλά είναι εξ' ορισμού εκείνη που θα μας προστατέψει και από τυχόν εξωτερικούς κινδύνους. Και είναι εκείνη που πρώτη μας διδάσκει την αγάπη, την επικοινωνία και την συνύπαρξη. Όταν αυτό το πρωταρχικό καθήκον ακυρώνεται, οι ρωγμές που δημιουργούνται στον ανθρώπινο ψυχισμό είναι καταστροφικές. Ένα παιδί που «διδάσκεται» πως η βία αποτελεί τρόπο επικοινωνίας στο οικογενειακό του περιβάλλον, θα μάθει να τη θεωρεί «φυσιολογική». Δεν θα αναπτύξει εκείνους τους μηχανισμούς που μας κάνουν να θεωρούμε τη βία ως κάτι καταδικαστέο και απεχθές. Ένα τέτοιο παιδί, πολύ εύκολα θα εξελιχθεί είτε σε θύμα ή σε θύτη ως ενήλικας. Ή και τα δύο ανάλογα με τις εκάστοτε συγκυρίες. Θύμα απέναντι στους πιο δυνατούς και θύτης απέναντι στους πιο αδύναμους. Πιστεύω πως η εξάλειψη της βίας από την οικογενειακή εστία, είναι μια πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για να κάνουμε τον κόσμο μας καλύτερο. Πιο ειρηνικό, πιο διαλλακτικό, πιο ανεκτικό και συμπονετικό.

Προφανώς θα θέλατε να περάσετε κάποια μηνύματα στις γυναίκες και το Vivlio-life μπορεί να τα φιλοξενήσει.

Νομίζω πως κάθε αναγνώστης / αναγνώστρια θα βρει διαφορετικά μηνύματα που θα αγγίξουν κατά περίπτωση την ψυχή τους. Ένα βιβλίο πάντα αποκτά αυτονομία όταν φεύγει απ' τα χέρια του συγγραφέα. Γίνεται κομμάτι του αναγνώστη και μιλά στη δική του γλώσσα. Ήδη το εισπράττω αυτό μιλώντας με αναγνώστες και πολλές φορές εκπλήσσομαι από τις επισημάνσεις και τις παρατηρήσεις τους. Από τη δική μου πλευρά, αυτό που θα ήθελα να μείνει είναι ένα μήνυμα αισιοδοξίας. Πως όπως και να 'χουν τα πράγματα, πάντα μπορούμε να επιλέξουμε το ποιοι θα είμαστε και το πώς θα αντιδράσουμε στα γεγονότα. Πως ακόμα και μέσα απ' τις πιο σκοτεινές διαδρομές μπορούμε να βρούμε το προσωπικό μας φως, που θα μας δείξει το δρόμο προς την έξοδο.

Οι δυο γυναίκες με φόντο το σκοτεινό κελί μιλούν για έρωτα. «Τον ερωτεύτηκες ...», λέει η Μάρω και η Στέλλα στην προσπάθειά της να δώσει τον ορισμό του έρωτα τον παρομοιάζει από τη μια με ένα αρμονικό κοκτέιλ και από την άλλη ένα κουβάρι από ανεπεξέργαστα ψυχικά συμπλέγματα ... που ακουμπούν στα μάτια κάποιου. «Στο καθρέφισμά μας μέσα στα μάτια του ...» καταλήγει ο συλλογισμός της και θα ήθελα να μου πείτε αν από αυτό το σημείο εμπνευστήκατε τον τίτλο του βιβλίου.

Σίγουρα και απ' αυτό. Νομίζω πως αυτό είναι ο έρωτας. Το είδωλό μας ερωτευόμαστε, έτσι όπως το βλέπουμε ή όπως θα θέλαμε να το δούμε μέσα στα μάτια του ξεχωριστού Άλλου ή της ξεχωριστής Άλλης. Ο έρωτας στην πιο ζωογόνα, στην πιο γιορτινή έκφασή του, είναι αυτή η δύναμη που μας σπρώχνει να μεταλλαχτούμε, να γίνουμε η καλύτερη εκδοχή του εαυτού μας. Εκείνη η εκδοχή που θα είναι άξια να την ερωτευτούν. Σε κάποιο άλλο σημείο πάλι, η Στέλλα λέει πως «**καθρέφτες και είδωλα**» είμαστε όλοι. Με άλλα λόγια, πιστεύω πως ό,τι είμαστε και ό,τι θέλουμε να γίνουμε ή ό,τι θέλουμε να πάψουμε να είμαστε, πάντα είναι συνδεδεμένο με τους ανθρώπους εκείνους που συνειδητά ή μη επιλέγουμε για καθρέφτες μας.

Τι βλέπει σ' αυτόν τον καθρέφτη η Στέλλα; Πώς αντιμετωπίζει το είδωλό της;

Η Στέλλα κουβαλάει μια μεγάλη ενοχή που της επιβάλλει να φέρεται με ταπεινότητα παράταιρη με τις ικανότητες και τα επιτεύγματά της. Για πολλά χρόνια καταφέρνει να επιβιώσει, προσπαθώντας να γίνει αυτό που θα ήθελε η μητέρα της. Εκείνη είναι ο καθρέφτης της. Μέσα από αυτόν τον καθρέφτη η Στέλλα εξιλιώνεται και ταυτόχρονα βρίσκει κίνητρα για να αγωνιστεί. Η ίδια δεν έχει σε εκτίμηση τον εαυτό της και γι' αυτό αγκιστρώνεται πάνω στην εικόνα που χτίζει για χάρη της μητέρας της. Δεν πιστεύει πως της αξίζει πραγματικά η ευτυχία ή η επιτυχία. Αλλά πως αξίζει στη μητέρα της να δει την κόρη της ευτυχισμένη και επιτυχημένη. Γι' αυτό παλεύει. Αυτό είναι που θέλει διακαώς να πετύχει. Το γιατί και το πώς, θα το καταλάβει πολύ γρήγορα ο αναγνώστης διαβάζοντας το βιβλίο.

«Η φυλακή μετατρέπει το τραγικό σε φάρσα», υποστηρίζει η ηρωίδα σας. Πώς το δικαιολογεί;

Έχει να κάνει γενικά με την σκληρή εξοικείωση με καταστάσεις και ανθρώπους που στους «απ'έξω» προκαλούν σοκ. Η συνεχής έκθεση σε κάτι, μας κάνει να αναπτύσσουμε άμυνες απέναντί του για να μπορέσουμε τελικά να το διαχειριστούμε. Ένας χειρουργός δεν έχει την πολυτέλεια να σοκάρεται στη θέα του αίματος. Με την ίδια ακριβώς λογική, αλλά φυσικά με πολύ διαφορετικό, αρνητικό σε αυτήν την περίπτωση ψυχισμό, το έγκλημα, με όλες τις τραγικές παραμέτρους του, δεν θα σοκάρει τον εγκληματία. Το προσωπικό δράμα της Στέλλας ή της Μάρως ή της κάθε Στέλλας και Μάρως, η προσωπική τους διαδρομή προς το έγκλημα και την καταδίκη, ιδωμένη πίσω από τα κάγκελα, είναι απλά άλλο ένα περιστατικό. Ένα περιστατικό, που ειδικά αν είναι χρωματισμένο με αποχρώσεις κοινωνικού σκανδάλου, θα διακωμωδηθεί και θα σατιριστεί, για να γίνει άλλη μια μικρή βαλβίδα αποσυμπίεσης της έτσι κι αλλιώς τεταμένης ατμόσφαιρας της φυλακής. Η Στέλλα το καταλαβαίνει όλο αυτό. Λέει ρητά, πως δεν το παρεξηγεί. Καταλαβαίνει πως σε μια κοινότητα ανθρώπων, στιγματισμένων ως ανεπιθύμητων και καταδικαστών, κάποιοι θα ανακουφιστούν στη σκέψη του «υπάρχουν και χειρότεροι». Είναι μια χαιρέκακη αλλά μάλλον ανθρώπινη και αναμενόμενη σκέψη κάτω από τέτοιες συνθήκες.

«Η συνάντηση με το πεπρωμένο είναι αναπόδραστη» για τη Στέλλα, όπως λέτε. Θα μπορέσει να ξεφύγει από αυτό; Είναι στο χέρι κάθε γυναίκας να κάνει την ανατροπή και να πάρει τη ζωή στα χέρια της; Μπορεί να ξεφύγει από το πεπρωμένο της;

Πιστεύω βαθιά πως το πεπρωμένο μας δεν είναι παρά το αποτέλεσμα των επιλογών μας. Εμείς το προδιαγράφουμε. Στο τέλος της μέρας, δεν έχει τόση σημασία το πώς θα είναι οι εξωτερικές συνθήκες της ζωής μας αλλά το ποια θα είναι η δική μας πραγματικότητα. Το πώς θα εξελιχθεί η εσωτερική μας ζωή. Η Στέλλα όπως και ο καθένας από εμάς, δεν μπόρεσε να αποφύγει τα εξωτερικά γεγονότα που σχετίζονταν με τις επιλογές των άλλων. Αλλά κατάφερε να επιλέξει το πώς θα στεκόταν εκείνη απέναντι σε αυτά τα γεγονότα. Και μέσα απ' αυτές τις επιλογές κατάφερε τελικά να σώσει την ψυχή της. Το σημαντικό λοιπόν για την κάθε γυναίκα είναι πρώτα απ' όλα να ορίσει η ίδια το ποιο θα είναι το πεπρωμένο της. Σίγουρα υπάρχουν καταστάσεις από τις οποίες δεν είναι καθόλου εύκολο να δραπετεύσουμε. Αλλά τα «απόλυτα αδιέξοδα» είναι μια θεωρητική κατασκευή. Δεν υπάρχει «απόλυτο αδιέξοδο». Πάντα υπάρχει έξοδος. Έστω και αν είναι το σημείο από το οποίο μπήκαμε. Έστω και αν δηλαδή η απόδραση σημαίνει επιστροφή στο σημείο εκκίνησης ή και ακόμα πιο πίσω. Δεν είμαι σε θέση να πω το ποιος είναι ο πρακτικός τρόπος για κάθε ξεχωριστή γυναίκα να πάρει τη ζωή στα χέρια της. Αυτό όμως που γνωρίζω με σιγουριά, είναι πως ο χειρότερος δυνάστης, ο σκληρότερος κριτής αλλά και ο πιο οδυνηρά απών αν τον προδώσουμε, είναι ο ίδιος μας ο εαυτός. Με αυτόν πρέπει να συμφιλιωθούμε και την δική του αποδοχή και έγκριση πρέπει να έχουν οι επιλογές μας. Κανένας δεν θα πληγωθεί περισσότερο και κανένας

δεν θα θυμώσει περισσότερο από τον εαυτό μας, αν τελικά δεν πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας. Επομένως η ερώτηση για την κάθε γυναίκα, για τον κάθε άνθρωπο δεν είναι το «αν γίνεται» αλλά το «πώς θα το κάνω».

Στο κείμενό σας υπάρχουν στοιχεία νομικά, άρθρα και δικανικοί όροι. Ποιος συνέδραμε στην προσπάθειά σας ώστε να συμπεριλάβετε τους σωστούς όρους, όταν γράφατε για αυτόφωρο, ελάχιστες ποινές, κακουργήματα και ελαφρυντικά;

Πρώτα απ' όλα είμαι φοιτήτρια στη Νομική Σχολή Αθηνών. Όχι ιδιαίτερα επιμελής δεδομένων των επαγγελματικών μου υποχρεώσεων αλλά σίγουρα η φοίτηση στη σχολή με έχει εξοικειώσει αρκετά με την νομική ορολογία. Η Νομική επιστήμη πάντα με έλκυε και γι' αυτό αποφάσισα να τη σπουδάσω παρόλο που απέχει τόσο από τα επαγγελματικά μου ενδιαφέροντα όσο και από τις πρότερες σπουδές μου. Πέραν όμως της ακαδημαϊκής μου ενασχόλησης, έχω την τύχη να συνδέομαι φιλικά με εξαιρετους νομικούς που έδειξαν αξιοθαύμαστη υπομονή και ανταπόκριση στις συνεχείς ενοχλήσεις μου και τους ευχαριστώ ολόψυχα γι' αυτό.

Χρειάστηκε να μιλήσετε με κάποιες έγκλειστες γυναίκες για να αποδώσετε καλύτερα τη ζωή στη φυλακή;

Ναι, βέβαια. Οι συνθήκες ζωής στη φυλακή αποτελούν μια πολύ ιδιαίτερη θεματική. Παρόλο που το σκηνικό της φυλακής αποτελεί μια δευτερεύουσα παράμετρο στην αφήγηση της Στέλλας, δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να το προσεγγίσω επιπόλαια ή πρόχειρα, ακριβώς λόγω της ιδιαιτερότητάς του. Κατάφερα να μιλήσω με γυναίκες που είχαν ιστορικό κάθειρξης και ομολογώ πως αυτές οι συζητήσεις, ως εμπειρίες, ήταν από τις πιο συγκλονιστικές που μου πρόσφερε η διαδικασία συγγραφής του βιβλίου. Είναι πολύ δύσκολο να αποδώσει κανείς με ακρίβεια τη ζωή στη φυλακή. Είναι δύσκολο να αποδώσεις τους κώδικες και τις συνήθειες που αναπτύσσονται ανάμεσα σε ανθρώπους που βιώνουν κάτι τελείως διαφορετικό απ' ότι έχεις γνωρίσει και βιώσει προσωπικά. Αυτό όμως που μου έγινε απόλυτα κατανοητό, είναι πως η κοινωνία της φυλακής, έχει πράγματι και δικούς της κώδικες και δικές της συνήθειες και δικούς της κανόνες.

Ποιο είναι το κεφάλαιο που σας δυσκόλεψε περισσότερο και ποιο εκείνο που θεωρείτε ότι θα συγκινήσει τους αναγνώστες σας;

Όσον αφορά στη ροή της πλοκής, τα πράγματα ήταν μάλλον εύκολα. Ήταν σαν ένα ποτάμι η ιστορία που είχε δική του θέληση και απαιτούσε να κυλήσει ελεύθερο. Ψυχικά ωστόσο, υπήρξαν περιγραφές που με εξουθένωσαν. Περισσότερο απ' όλες, δύο περιστατικά που σημάδεψαν τη ζωή της Στέλλας, ένα στην αρχή και ένα προς το τέλος της αφήγησης. Φυσικά δεν θα ήθελα να τα περιγράψω με περισσότερες λεπτομέρειες, νομίζω πως όσοι διαβάσουν το βιβλίο θα τα αναγνωρίσουν εύκολα. Σχετικά με το ποιο κεφάλαιο θα συγκινήσει περισσότερο, πιστεύω πως ακριβώς επειδή υπάρχει μια σαφής κλιμάκωση του δράματος της Στέλλας, η συγκίνηση θα ακολουθήσει ανάλογη πορεία. Χαίρομαι πολύ πάντως όποτε λαμβάνω σχετικά σχόλια από αναγνώστες και θα ήθελα με την ευκαιρία να τους προσκαλέσω για άλλη μια φορά να μοιραστούν μαζί μου τη γνώμη τους και τα συναισθήματα που τους προκάλεσε η ιστορία της Στέλλας.

Πώς είναι η εμπειρία να κρατάτε στο χέρι σας την πρώτη σας συγγραφική δουλειά;

Μεταλλακτική. Συγκλονιστική. Δεν ξέρω πως αλλιώς να την περιγράψω. Είναι σαν γέννα. Το βιβλίο είναι σαν ένα παιδί, σαν μια καινούρια ύπαρξη για την οποία έχεις ευθύνη αλλά και απεριόριστη, άνευ όρων αγάπη. Νιώθω τεράστια ευγνωμοσύνη για το εκδοτικό μου σπίτι, τις **Εκδόσεις Ψυχογιός** για την τιμή που μου έκανε να επιλέξει το «**Καθρέφτες και Είδωλα**». Είναι απ' τα γεγονότα που πραγματικά αλλάζουν την πορεία ζωής ενός ανθρώπου.

Σκέφτεστε να συνεχίσετε στο συγγραφικό μονοπάτι;

Σε κάθε περίπτωση ναι! Η συγγραφή είναι ο προσωπικός μου παράδεισος, το προσωπικό μου μονοπάτι προς την αυτοεκπλήρωση. Και ίσως είναι λίγο αντιφατικό αλλά νιώθω πως με ολοκληρώνει και ταυτόχρονα μου ανοίγει καινούριους δρόμους ψυχικής και πνευματικής εξέλιξης. Με κρατά αιχμάλωτη και ταυτόχρονα με απελευθερώνει. Εύχομαι και ελπίζω αυτή η ανάγκη, αυτή η λαχτάρα, να με κρατήσει δέσμια ισόβια.

Βιογραφικό

Η Έλενα Γκίκα – Πετρουλάκη γεννήθηκε το 1973. Σπούδασε αρχικά Διοίκηση Τουριστικών Επιχειρήσεων, στη συνέχεια Πολιτικές Επιστήμες και απέκτησε μεταπτυχιακό τίτλο στη Διοίκηση Ανθρώπινου Δυναμικού, ενώ συνεχίζει τις σπουδές της

φοιτώντας στη Νομική Σχολή Αθηνών. Εργάστηκε σε μεγάλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις ως διοικητικό στέλεχος και από το 2009 έχει τη θέση της Διευθύντριας Ανθρώπινου Δυναμικού στο ξενοδοχειακό συγκρότημα Costa Navarino. Έχει ζήσει σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας και ταξιδεύει συχνά. Τα τελευταία χρόνια ζει μόνιμα στην πόλη της Μεσσήνης με τον σύζυγο της και τα δυο παιδιά τους. Η Έλενα γράφει ερασιτεχνικά από τα μαθητικά της χρόνια, κυρίως διηγήματα, μονόπρακτα θεατρικά έργα και ποιήματα. Το μυθιστόρημα **ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΑ** είναι το πρώτο της βιβλίο.

Λίγα λόγια για το βιβλίο

Μυστικά, ψέματα και ανομολόγητες ενοχές. Εγκλήματα που αναζητούν επιτακτικά τους δράστες τους. Η υπέρτατη θυσία μιας μάνας που ζητά δικαίωση.

Μέσα από το κελί της η Στέλλα αφηγείται. Περιδιαβάζει στις φτωχογειτονιές της στερημένης παιδικής ηλικίας της στους κακόφημους δρόμους της εφιαλτικής εφηβείας της στα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα όπου ακόνισε το μυαλό και την ψυχή της, αποφασισμένη να δώσει αξία και νόημα στην ύπαρξή της στις δικαστικές αίθουσες όπου της έταξαν μια λαμπρή καριέρα δικηγόρου στην πολυτελή έπαυλη της οικογένειας Μόραλη, όπου έλπιζε ότι θα δραπετεύσει οριστικά από τη μοίρα της, ότι θα βρει τον έρωτα, τη θαλπωρή και τη γαλήνη.

Όμως, η ζωή δε μένει ποτέ απλήρωτη. Η συνάντηση με το πεπρωμένο είναι αναπόδραστη. Και η Στέλλα πρέπει να επιλέξει τον καθρέφτη της και να αποδείξει από τι είναι φτιαγμένη. Κι ύστερα να κοιτάξει το είδωλό της κατάματα, διεκδικώντας την εξιλέωση και την ελπίδα που η ζωή τής αρνήθηκε.